

ROMULUS CEL MARE

de Friedrich
Dürrenmatt

TEATRUL NAȚIONAL
DIN BUCUREȘTI

26 februarie 1981

De la data premierei, spectacolul cu *Romulus cel Mare* a cunoscut numeroase schimbări de distribuție, și poate că această periodică împospătare a forțelor actricești contribuie la tonusul, la vigoarea reprezentației văzute. Noii interpreți s-au încadrat în concepția generală a spectacolului fără a-i modifica liniile de forță. Se constată: urmărirea atentă a tiparului inițial al rolului (Eugenia Maci, Răducu Ițcuș); sau, prin opoziție, construirea unei „replicii” — perfect legitime — la prima imagine (valetul interpretat de Victor Moldovan nu mai este imaginea oglindită a celui alt valet; acum, valetii formează un cuplu bazat pe o expresivă antinomie: rigiditate, posomoreală, privire întunecată, față de suplețe, seninătate, zîmbet permanent); dar și ușoara glisare a liniilor personajului către propriul stil de interpretare (Constantin Diplan). Rolul lui Odoacru beneficiază, în interpretarea lui Ion Marinescu, de un portret scenic bine încheșat, cu pondere semnificativă în ansamblu, în care accentele ironice sînt dozate cu finețe, mesajul important pe care îl poartă personajul impunându-se cu claritate și forță expresivă.

Cuvinte de apreciere pentru ținuta reprezentației se cuvin deopotrivă fiecărui actor, dar mai cu seamă lui Radu Beligan, a cărui interpretare deține, în spectacol, rolul diapazonului, în păstrarea tonului just al unei piese muzicale.

Cristina DUMITRESCU

...68

CITITORUL DE CONTOR

de Paul Everac

TEATRUL MIC

22 februarie 1981

Intrată în a patra stațiune (deși rar programată), *Cititorul de contor* se joacă (în matineul de duminică), în respectul textului și al profesiei de actor. În mod surprinzător, montarea a căpătat culori noi, pulsează în ea o nouă viață. Actorii, instalați confortabil în roluri, joacă în forță: Nicolae Pomoje, la înaltă tensiune, Ileana Dunărea-nu, cu vivace dezinvoltură, Nicolae Iliescu, mai sigur pe sine. Cei intrați mai târziu în spectacol fac corp comun cu distribuția inițială: Vistrian Roman (arhitectul Jinga) se impune prin simplitate și comportament veridic, iar Ana Scarlat (Sevasta, personaj pitoresc) găsește „justa măsură” a compoziției, integrîndu-se stilului ansamblului.

M. M.

PLURALUL ENGLEZESC

de Alan Ayckbourn

TEATRUL MIC

21 februarie 1981

Spectacol înscris, de ani de zile, pe agenda de divertisment a iubitorilor de teatru (nu numai din București), *Pluralul englezesc* continuă să se joace cu casa închisă, amatorii de bilete în plus, neobosiți, pîndesc în colțul străzii... Construită pe schema simplă a inversărilor de situație, comedia amuză în primul rînd prin vervă și aplomb. Decupaajul regizoral (Sanda Manu), strict, nu permite improvizații, căci a fost calculat la milimetru. Și, totuși... Deocamdată, au oboșit mașiniștii (cărora nu le-au fost suficiente nici douăzeci de minute ca să monteze decorul actului doi!). Cit despre actori, pe Tatiana Iekel, Mitică Popescu, Magda Popovici, Vistrian Roman, Rodica Tapalagă, Dan Condurache, merită oricînd să-i vezi! Dar... ceea ce este, încă, *plăcerea jocului*, riscă să devină comoditate; uzarea actorilor într-o prestație rutinieră, iată un pericol, ce trebuie evitat cu orice preț; gesturile își pot pierde din precizia inițială, intonațiile pot deveni ticuri golite de sens, nuanțele se pot estompa, „efectele” își pot pierde... efectul. Chiar aplauzele pot oboși — fiindcă reprezentația se află în balans pe firul ce desparte arta de meșteșug...

I. C.